

GÜNLER

Hani vardı ya o tembel, sıcak, hiç bir şey yapmak istemediğiniz günler. Onu arıyorum. Ama nasıl arıyorum bir bilseniz.

Hani o boğaz'da bir tahta sırada oturup, akan denize baktığım anları, çaycının getirdiği sıcaklık çayı, geçen boğaz vapurlarını hatırlıyorum. Sonra balıkçılar vardı, onları hayal ediyorum, misinanın ucundaki çapari'ye takılı istavrit'leri, izmaritleri görüyorum.

İnsanların birbirinin yanından geçerken, birbirine nasılsınız veya günaydın dediklerini, sevgililerin elleri bellerinde, birbirleri ile iç içe yürüdüklerini görüyorum, hatırlıyorum.

O zaman, kaç yaşındaydın? İstanbul kaç kişi idi? Ne kadar araba, ne kadar vesait vardı? Dolmuşlar eski Amerikan arabaları, Taksi'ler eski arabalar. Duraklarda şöförler arabalarını hep temizlerlerdi.

Nerede kadı o günler?

Nerede kaldı o arkadaşlıklar? O zamanlar bir kapı çalardık, anneler bizi içeri alırlar ve ilk sordukları okul nasıl, ailen nasıl idi. Onlara cevap verdikten sonra da arkadaşımızı görebilir, onların ikrâmından sonra bir yere gidebilirdik.

Bir arkadaşımızın sevgilisi ile randevusu mu vardı? Önce aile kime güveniyor o tartışılırdı, sonra da o kişi gider arkadaşımızı bir öğleden sonra veya akşam, yaşımıza bağlıydı, bir yere çıkartmak için izin ister. Kızı alır sevgilisine, bin tembih ile teslim ederdi.

Buydu o günler. Geri gelmez anların, arkadaşlıkların, sevgilerin, yaramazlıkların günleri.

Camdan bağırان bir anne, “**yeter artık eve gel**”, “**geliyorum,**” veya “**geliyoruz...**” Cevap “**kiminle, bu saate misafirlik mi olurmuş.**” Sonra eve girildiğinde de oğlum, kızım hoş geldin, bir şey içermisin, yermisin? Yine aynı sorular. Ama hiçbir şey değişmez kimse zılgıt yemez günler geçerdi.

Nerede kaldı o günler?

Selçuk PERİN 26022001